

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg synes, man skal tage Folketinget alvorligt, og derfor skal en dagsorden omhandle det, man har debatteret. Det, der er emnet for debatten i dag, er topmødet og regeringskonferencen; derfor synes vi også, at en dagsorden skal handle lige præcis om det, og det er derfor, vi har foreslået den dagsorden, vi har.

Enhedslistens fremstrakte hånd betragter vi ikke som en fremstrakt hånd, fordi den handler om folkeafstemning, og det er, som statsministeren sagde, et spørgsmål, der endegyldigt afgøres om et halvt års tid. Derfor vil jeg sige, at hr. Keld Albrechtsen har mange forunderlige evner, og en af dem er åbenbart at stikke en fremstrakt hånd bagud.

Peter Duetoft (CD):

Når jeg ikke har set et brev fra hr. Keld Albrechtsen, kan det skyldes to ting: enten at jeg ikke er nået så langt ned i bunken, eller også at hr. Keld Albrechtsen ikke har sendt det til mig. Jeg håber bestemt, det er det sidste, for det var forhåbentlig åbenlyst på forhånd, at CD ikke ville kunne tilslutte sig en dagsorden som den, Enhedslisten har foreslået her.

Men jeg synes, hr. Keld Albrechtsens dobbeltmoral simpelt hen er ved at blive for streng. Nu stiller man sig op her og roser sig af, at man midt i 1980'erne fik et flertal i Folketinget til at sige nej til den Fælles Europæiske Akt, og hvad skete der så: Ved en folkeafstemning var et flertal af den danske befolkning rent faktisk for den, og så burde den logiske konsekvens – hvis alle disse demokratiske ord og folkeafstemningsord og halleluja, der kommer fra Enhedslisten, er ærligt ment – da være at sige: Jamen nu støtter vi den også, for folket har talt, for folket har sagt, at de gerne vil have det, som vi ellers var imod.

Men næh nej, tværtimod. Enhedslisten siger: Nu skal vi blive ved med at sige nej, og nu skal vi det ene, og nu skal vi det andet, selv om folket havde en anden opfattelse. Jeg synes, hr. Keld Albrechtsens demokratiske sindelag burde prøves på et eller andet tidspunkt, for her er der i hvert fald skabt tvivl om, hvorvidt det overhovedet eksisterer.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan oplyse hr. Peter Duetoft om, at jeg faktisk er ganske enig med ham: Hvis der har været

en folkeafstemning, hvor befolkningen har afgjort et spørgsmål – naturligvis under forudsætning af, at grundlovens regler er overholdt – må vi respektere resultatet. Og derfor måtte jeg også tage – det kan jeg godt sige til hr. Duetoft – den utrolig bitre konsekvens i foråret 1986, at jeg måtte stemme for den ratifikationslov, som blev vedtaget her i Folketingssalen. Det var en sort dag for undertegnede. Men hr. Duetoft skal ikke stå her og sige, at jeg ikke respekterede det resultat, befolkningen på demokratisk vis var nået frem til.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen det er overhovedet ikke det, der er interessant. Det, der er interessant, er, at lige siden det danske folk i 1972 sagde ja til EF, og siden det danske folk i 1986 sagde ja til Den Fælles Akt, har hr. Keld Albrechtsen bekæmpet begge dele med næb og kløer. Hvad der er foregået i en ratifikationsafstemning på det tidspunkt er uinteressant i forhold til det, hr. Keld Albrechtsen har gjort lige siden, nemlig kæmpet med næb og kløer for at imødegå den beslutning, det danske folk to gange har truffet. Og det er derfor, jeg i al stilfærdighed tillader mig at sige, at en logisk konsekvens af, at folket to gange har sagt ja, ville være at sige: O.k., så er det her, vi står, og vi tager udgangspunkt i det, den danske befolkning har bestemt.

Nu ser jeg, at hr. Keld Albrechtsen har bedt om ordet, så nu skal vi have en diskussion om 1992 og 1993 og alle folkeafstemningerne. Men jeg vil gerne forebygge den diskussion ved at sige: Det var et andet grundlag, vi stemte om i 1993 end i 1992, så lad være med at komme løbende herop og sige, at vi lavede det samme nogle år efter.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at hr. Peter Duetoft har en besynderlig demokratiopfattelse. Jeg har lige redegjort for, hvordan jeg i sin tid til punkt og prikke respekterede det, befolkningen vedtog ved en folkeafstemning.

Nu er det imidlertid sådan i et demokrati, at det, der én gang er truffet beslutning om, har man ret til at arbejde for at få ændret. Jeg ved, at bl.a. hr. Duetoft arbejder på lang sigt for at få ophævet nogle af de danske undtagelser – sådan tror jeg det er – selv om også de er vedtaget ved en bindende folkeafstemning, som vi må